

Солунъ трѣбва да сж утвърди едно българско училище и че за тази цель сж нуждни 10,000 гроша. Моли я да събере баремъ 10 т. лири отъ Търново.

Пише ѝ за Славейкова, че много работи и че нѣма време да ѝ пише и пр. и най после, завършва писмото си, написано съ крайно красивъ почеркъ, съ следнитѣ думи:

„Ахъ да би имало като васъ баремъ по единичка въ всѣкой градъ, колко голѣмъ успѣхъ би ся надявало отъ нашія народъ. Ами то, неznamъ дали ще сж намѣри друга втора като васъ и въ самото Търново, която да милей и да обича народа си повече отъ децата си и да има при сърдцето си народнитѣ и общи ползи повече и по-често отъ еднородното си сукалче“. Тогази нейната душа ще ся тае отъ наслаждение и душевно спокойствие и радостъ.

Но уви! тежко и горко на нашитѣ български сапруги и майки, кои не знаятъ какво да правятъ“.

Поздрави и отъ вашия ничтоженъ приятель
слуга: Петко В. Горбановъ.

Какъ гражданитѣ сж се отнасяли къмъ нея се вижда най-вече отъ писмото на председателя на скоро основаното читалище „Надежда“ Г-нъ Д. П. Ивановъ, съ дата 2/14 януарий 1870 год., въ което, като ѝ отговаря, че „идеята Ви за взаимно споразумение на почитаемата ви община съ читалището ни връхъ представленията е достопохвална“ (предлага се сътрудничество за общо изнисане на представления) завършва писмото си съ думитѣ:

„Приемете, моля ва, изражението на дълбокото уважение, което храня къмъ васъ и съ което имамъ честта да бжда вашъ съотечественикъ“.

Д. П. Ивановъ.

Г-нъ Д-ръ Т. Янковъ въ своитѣ бележки за Г-жа Евгения х. Д. Кисимова казва:

„Безъ да влѣзваме въ биографични подробности, което може би, другъ пѣтъ ще сторимъ, ще кажемъ, обаче, че тя е била една изключително енергична и безстрашна жена, въодушевена отъ безгранична любовъ къмъ народа и града си“.

Ето тази жена — Евгения х. Д. Кисимова — съ тѣзи широки обществени връзки, съ своитѣ високи умствени и нравствени качества, еднакво почитана и уважавана въ града и вънъ отъ него, както отъ българи, прости и учени, така и отъ чужденци, особено отъ мѣстното турско население и турски власти, отъ тогавашния руски консулъ заедно съ секретаря му Захари Княжески и други, застава начело на една нова инициатива — извикване женитѣ Търновки на колективенъ общественъ животъ, на жива заинтересованостъ въ уредбата на девическитѣ училища въ града.